

R **A**
Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz. **F**

Yıl: 3
Sayı: 25
Kasım - Aralık 2023

İmtiyaz Sahibi
Süveyda Güleç

Genel Yayın Yönetmeni
Süveyda Güleç

Editör
Alperen Dil

Ön Kapak - Arka Kapak
Ahmet Öztürk

Tasarım
Ahmet Öztürk
Gül Sultan Çiçek

Düzeltili
Ömer Kalender

İçerik Fotoğrafları Sorumlusu
Zeynep Sude Alataş

Sosyal Medya Sorumlusu
Seleme Bilgili

Website Sorumlusu
Hakan Karaduman

İçerik Ekibi
Aybike Ulubaş
Sevinç Beysun Sağar

İletişim
iletisim@rafdergi.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden 03 Son İstasyonun
Güzelisin Sen
Şiir 04 Kar
Hikâye

06 Hayata Dair
Olamayanlar 07 cum-hu-ri-yet
Kitaplık Bir Kelime 08 Anlamını Yitirmiş
Anılar Gibi
Deneme

09 Adım Adım
Şiir 10 Foto-Sentez 11 Meçhul Kadına
Mektup
Mektup

13 Bisikletler ve
Kanallar Şehri
Amsterdam 16 Büyüme
Sançaları
Podcast 18 Kendini Arayan
Adam
Hikâye

20 Karikatüristik 21 Doğu
Ekspres'i'nde
Cinayet 23 Dahil
Olunamayan
Kareler
Deneme

24 Napolyon'un
Taç Giyme
Töreni 25 Sen ve Birkaç
Acının İzi
Şiir 26 Foto-Sentez

27 Şiirhane 28 Louvre
Müze

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Sonbahar geç geldi bu yıl Őehre. Toprağın kokusu yağmura doymadı henüz. Őimdi aŐkın ve sevginin mevsimi. Sođuktan utanan al yanakların, uzun tutkulu mektupların, sağanak yağmur altında edilen dansların, danslar altında ezilen sağanakların, yıllanmış Őarapların ve kahve kokusuyla buğulanmış pencereye dűŐen damlaların... Őimdi sonbaharı yaŐamanın zamanı. KurumuŐ karanfil kokusu yayılmalı, uzun atkılara ve renkli berelere sarılmış sayfalarından kitapların. YaŐlı ağaçların yavaŐ yavaŐ çıplak kalan dalları alnından öpmeli son bir defa, kaldırım kenarına savrulan kırmızı yaprakları. Sonbahar belki geç geldi bu yıl Őehre ama ateŐ böceklerinin cılız ıŐıklarıyla aydınlanan geceleri bıraktı bize. Tarçın kokularını ve göç eden kuŐları, sıcak memleketlere. Eylüle yazılmış Őiirleri bıraktı sonbahar. İ titreten yalnız geceleri bıraktı. Ayrılık ve kederi, geçmiŐe duyulan özlemi, ölümü ve ötesini. Bırakıp gittiklerini topluyor Őimdi. Gölgesi suya değen yüzler gibi eğilip kaldıracak dűŐtüđü yerden kendini. Sonbahar az sonra kalkıp gidecek bu Őehirden. Seneye bir kez daha görüşene dek. HoŐça kal diyecek sevgili okur. Sonbahara veda.

Son İstasyonun Güzelisin Sen

Ediz Servan Erdiñ

Son istasyonun güzelisin sen
Ellerin narlar ülkesinden gelmiş gibi aziz
Yıllardır bir çırpıda unutamadığımsın
Üzgün bir sis sarmış kavuşmanın şehrini
Hep bir kış gibi uzayıp gidiyor yalnızlığım

Dünya paltosuna bir beni sığdıramıyor
Sarı bir günah gibi ağlamıştın uzunca
Gölgenden ölümsüz bir aşk kalbimdi benim
Yaralarına Allah'ı sürerdin
Ciğerimde dağların ardından gelen aynalar var

Yoluma koyduğun taşları ve seni seviyorum
Kekeme bir adreste yoksulluğun tırnakları uzuyor durmadan
Anılarla yıkıyorum yüzümü her sabah
Sesini denizden alan bir trensin sen
Başkasının karşıdan bekleyeni oluyorsun

Ayrılık bir hançer gibi delmez kederin kalbini
Hiçbir garson kokunu getirmez
Caddelerde korkuyla eser rüzgârlar
İrkilir ölümler yokluğunu görünce
Arabalar kuş değil ki sensizliğe nefes olsun

Aklımın ormanlarında devasa yangınlar çıkarır özlemin
Çıkıp geliyor şehirler kucağında muhal umutlarla
Güldüğünde nasıl da karanlıklara yıldızlar gelirdi
Kapkara vagonlar gibi boynu büküktür alın yazım
Sevdam göklerde hep mahuza bir bayrak

Kar

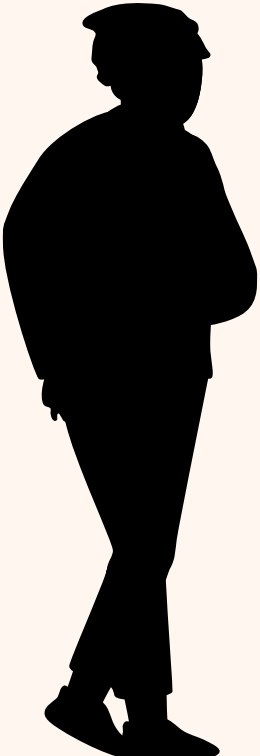
Aslıhan Kübra Şamlı

Karla kaplı sokakta, attığı adımların çıkardığı ses eşliğinde yürüyordu. Ayaklarının yere her temas edişinde, botları ve kar taneleri arasındaki temasın sonucu olarak ortaya çıkan sesi oldum olası çok severdi. Etrafına bakındı, işlek sayılabilecek bir caddede yürüyor olmasına rağmen etrafında çok az insan vardı, kafasını hafifçe gökyüzüne kaldırdı, derin bir nefes alarak soğuk havayı ciğerlerine doldurdu. Varmak istediği yere çok az kalmıştı, biraz ileriden sola dönünce cadde ile kesişen küçük bir sokaktaki o kafeye ulaşacaktı. Kafenin kapısını yavaşça itti, ufak bir çan çaldı ve içerinin sıcak havası yüzüne çarptı. Sıcak hava sayesinde yüz kasları karıncalanıp burnunun ucu kızarıırken kendine bir kahve ve bir tatlı sipariş etti. Yeni öğrendiği bir dilde sipariş vermeye çalışırken yaşadığı bocalama hem kendini hem de siparişi alan görevliyi güldürdü. Siparişleri hazırlanırken oturacağı masayı seçmeye koyuldu, işlek caddenin kesiştiği o küçük sokağa bakan camın kenarındaki masaya oturmaya karar verdi. Bu sırada hazırlanan kahvesini ve tatlısını alıp içerisi ve dışarısı arasındaki sıcaklık farkından dolayı buğulanmış olan camın önündeki masaya oturdu.

Yüzü cama dönük bir şekilde oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. Gözlerini bir kapatıp bir açarak etrafındaki her şeyi fark edebilmek, içinde bulunduğu anı iliklerine kadar hissedebilmek, olan biteni en ufak detayıyla zihnine kaydedebilmek istedi. Sokaktan geçen insanları gördü, caddeden geçen arabaların sesini duydu, kahvesinin kokusunu aldı, camın soğukluğunu hissetti, tatlısının damağında bıraktığı tadı fark etti. Ne kadar da sıradan bir an diye düşündü içinden, tamamen hayatın içinden, her şeyiyle sıradan bir an. Oysa onun, bu sıradan anın bir parçası olabilmek için ne kadar çabalaması gerekmişti. Yıllar önce hayal etmişti içinde bulunduğu bu anı. Dünyanın bir ucundaki bu şehirde gerçekleştirmeyi istediği hayallerinin gerçek oluşunun nişanesiydi bu an onun için. Yıllardır bunun için çabalamıştı. Bu kadar sıradan bir anın parçası olabilmek için neden bu kadar çabalaması gerektiğini düşündü bir anlığına. Sonra fark etti ki sadece bunun için değil, hayatındaki birçok sıradan şey için çok çabalaması gerekmişti. Hep çok çabalamıştı çabalamasına da eline ne geçmişti peki? Ortalama bir hayatı olan, sıradan bir insandan başka bir şey değildi. Ne çok büyük işler başarmıştı ne de çok önemli birisi olmuştu. Bu durum verdiği onca emeği anlamsız kılar mıydı? Ya da ne olmuş olsaydı anlamlı olurdu verdiği onca emek? Herhangi bir mücadeleyi değerli kılan neydi? Bir cevap veremedi kendine.

Sorular başka soruları doğururken ne kadar olduğunu bilmediği bir süre daha öylece dışarıyı izleyerek düşündükten sonra çantasına uzanıp her zaman yanında taşıdığı defterini ve kalemını çıkardı. Aklından geçenleri yazmaya başladı.

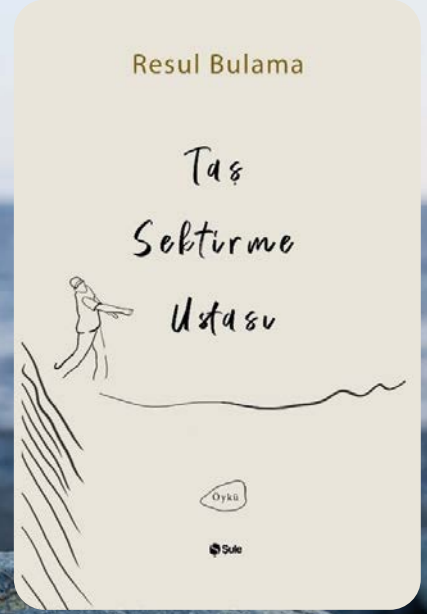
Her insanın bir mücadelesi var bu hayatta. Kiminin kendiyile mücadelesi, kiminin hayatla, kiminin bir başkasıyla, kiminin geçmişle, kiminin gelecekle, kiminin şimdiyle... Herkesin ama herkesin bir şeyle mücadelesi var. Herkes, her saniye, mücadele etmeye devam ediyor ve herkes; kalbinin atabildiği ve beyninin düşünebildiği her saniye, bir saniye önce verdiği mücadelenin galibi olarak duruyor hayatın ortasında. Kiminin mücadelesinin sonucu dünyayı değiştirecek şeyler ortaya çıkarıyor, kimininki ise sadece sıradanlığı sürdürmeye devam ediyor. Kimin mücadelesinin nelere sebep olacağını asla kestiremeyeceğimiz şu kaotik evren düzeninde herkesin mücadelesi biricik ve kimsenin mücadelesi diğerinden daha değerli değil. Mücadeleyi anlamlı kılan ise sonucu değil, mücadeleyi anlamlı kılan mücadelenin ta kendisi çünkü bir kadının rahmine tutunma mücadelesi ile başlayan hayat, aslında mücadeleler bütününden başka bir şey değil.

Derin bir nefes vererek defteri kapattı, eşyalarını topladı. Sipariş verirken gülüştüğü görevli ile göz göze geldi, gülümsedi. Kapının hareketi ile çıkan çan sesi eşliğinde kafeden çıkarken soğuk havanın yüzüne çarptığını hissetti. Ellerini cebine soktu, ayaklarının altında ezilen karın çıkardığı ses eşliğinde karla kaplı sokakta yürümeye devam etti.

Hayata Dâhil Olamayanlar

Kaan Çeribaş

Taş Sektirme Ustası hayata dâhil olamayanların hikâyesi ya da dâhil olmak istemeyenlerin. Kahramanımız çocukluğunda bir oyun olarak başladığı denizde taş sektirmeyi ilerleyen yıllarda içine giremediği hayattan kaçış aracı olarak kullanır, bundan da öte taşları bir sanatçı hassasiyetiyle inceler, bir koleksiyoncu olup aralarından itinayla seçtiklerini saklar, bir yazar hassasiyetiyle kendisi için en anlamlı olanları üzerine hikâyeler kurgular. Tabii bu, diğer insanlar tarafından epey garipsenir ve adı deliye bile çıkar. Kendisini baş göz etmek isteyen annesi ve kendisinden umudu kesen babasına karşı direnci gün geçtikçe azalır, zaten insanlar tarih boyunca salt kendi hayatlarıyla ilgilenmekle yetinmemiştir, etraflarındaki herkesin kendileri gibi tepki vermesini, davranmasını veya en azından hayatlarının ana omurgasının kendileriyle aynı olmasını istemişlerdir. Ayrıkçı olanları ise dışlamış, deli gibi yaftalarla damgalamış, sohbetlerine eğlence etmiş veya tehlikeli bulmuşlardır. Taş Sektirme Ustası ayrıkçı insanların temsilcisidir ve ayrıkçı insanların en çok direnenidir belki de. Topluma fazla dâhil olmak da çok ayrıkçı olmak da insana zarar verir. Aristo'nun "altın ortası" mutlu bir yaşamın anahtarı ama bunu her zaman sağlamak elbette zor ama hayat, altın ortaya olabildiğince yaklaşma çabası değil de nedir ki? Buna karşın hayat bazen bir cendere olup insanı hapseder ve insan hareket ettikçe daha da sıkılır, sıkılır ve nefes alamaz hâle gelir. Uzun bir yürüyüş, bir dal sigara, beş on sayfa bir kitap bir nefes olup insanı bu cendereden çıkarıyor gibi olsa da bu sefer de keşkeler bulutu insanı sağanak yağışın altında tutarak sırlı sıklam eder. Yardıma birkaç belki yetişse de onlar da kısa sürede eriyip kanalizasyonun yolunu tutarlar. Geriye çarpıtılmış carpe diem ve yancısı hayaller kalır. Ve insana yaşama içgüdüsüne uyararak Taş Sektirme Ustası'nın yanına gidip çarpıtılmış carpe diem'leri ve yancı hayalleri denizde sektirmekten başka bir şey kalmaz. Taş Sektirme Ustası'nın her gün işe giderken feribota binen yancısı olduğu gibi insanın ise uzaktan henüz zirveye taşıdığı kayanın altında oluşturduğu teri silen Sisifos'u vardır.

cum-hu-ri-yet

Milletin egemenliği kendi elinde tuttuğu ve bunu kendi seğtiği vekilleri aracılığıyla kullandığı yönetim şekli.

Cumhuriyet, dilimize Arapça "bir araya gelmiş insanlar", "halk" anlamına gelen "cemhur" veya "cümhur" kelimesinden türeyerek geçmiştir. Kelime manasıyla "halkın işi", "toplumun işi" anlamına gelmekte olup kelime türetilirken Roma Cumhuriyeti döneminde "kamu işleri" veya "halkın işleri" anlamında kullanılan **res publica** teriminden esinlenilmiş.

Antik Roma'da krallık döneminden sonra gelen bu sistem temsilci demokrasinin ilk örneklerinden biri olarak kabul edilir. Bu kavram Orta Çağ Avrupa'sında da önemli bir siyasi düşünce olarak varlığını sürdürdü. Özellikle Rönesans döneminde, Antik Roma ve Yunan kaynaklarına olan ilginin artmasıyla "cumhuriyet" kavramı yeniden popüler oldu. Bu dönemde, cumhuriyetçi düşünce biçimi, krallıklara alternatif olarak tekrar tartışma konusu yapıldı. Bu kavram Osmanlı'da da Tanzimat'tan sonra Batı'dan alınan reformlarla birlikte öne çıkmaya başladı. II. Meşrutiyet'in ilanı ve ardından gelen dönemde, Osmanlı topraklarında farklı etnik ve dini gruplar arasında siyasi örgütlenmeler ve fikir hareketleri artarken, "cumhuriyet" fikri de tartışılan temalar arasında yerini aldı. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuyla bu terim, artık modern bir devletin yönetim biçimini tanımlayan bir kelime olarak Türk siyasi ve sosyal hayatına nihai olarak yerleşti.

Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşları tarafından **29 Ekim 1923**'te ilan edilen **Türkiye Cumhuriyeti**, hem Antik Roma'nın cumhuriyetçi mirasına hem de modernleşme sürecinde Osmanlı'nın deneyimlediği Batılılaşma çabalarına atıfta bulunarak, Türk halkının egemenliğini ve milli iradeyi ön plana çıkardı. Bu yönüyle, "cumhuriyet" kelimesinin etimolojik ve tarihi süreci, aynı zamanda Türkiye'nin modernleşme yolculuğunun da bir yansımasıdır.

"Efendiler, yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz!"

- Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK

Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir.

- Türkiye Cumhuriyeti Anayasası Md.1

Anlamını Yitirmiş Anılar Gibi

Kübra Kol

Her insan kendi olabildiği yere aittir. Geri kalan her yer illüzyon.

Olduğun gibi sevilmenin lüksünü bir kere yaşayınca öncekiler anlamını yitirmiş anılara dönüşüyor. Bir kere kendini bulan bir daha başkasını aramıyor. Sadece kendi oluyor ve ışığına gelenlerle bütünleşiyor.

Kendinden vazgeçerek sahip olduğun her şey eksik kalıyor, başkasına ait bir kıyafeti bir gün geri vereceğini bilerek taşımak gibi emanet hayatlar yaşıyorsun. Sana ait olmayanı üstünden atabildiğin zaman da kendin olarak kaybettiğin her şeye teşekkür ediyorsun. İşte, evini bulma hikâyen de bu özgürlüğün keşfinde başlıyor. Nereye gidersek gidelim evimize dönmek istiyoruz mesela, ya da gittiğimiz yerlerde evimizde gibi hissetmek istiyoruz. Nedir bu ev? Kendimizi en rahat, en güvenli, en huzurlu hissettiğimiz yer değil mi? Peşimizde bir seri katil çetesi yoksa bu duyguları herhangi bir yerde hissetmemiz neden mümkün değil? Böyle hissetmek için illa evde mi olmak gerekiyor? Hayır. Kendi olarak kabul edildiği, sevildiği, değişime mecbur bırakılmadığı, konuşurken anlatmak zorunda kalmadığı her yer insanın evidir.

Adım Adım

Candan Yılmaz

Saygın düşüşlerin, üzüyor dayandıkça ezilişin,
Kaygın özleminden değilse niye böyle yalnızsın?
Sordun olmazlardan seçilmeyi; nasıl anlaşılılmamışsak?
Belki bir belki son, adım adım kendilik...

Bildiğin öfkelerin; yıpratıyor direndikçe bitirişin,
Aydın yaralarından değilse niye böyle kıvranışın?
Yoruldu, duymazlar da keşfetmeyi; nasıl değmemişsek?
Sanki var sanki yok değil, adım adım belirsizlik...

Taşıdığın ilmeklerin, karışıyor çözdükçe öğrenişin,
Solgun bakışlarından değilse niye böyle vazgeçişin?
Oldun, istemezler de boyamayı; nasıl çirkinsek?
Hem az hem çok değil, adım adım ümitsizlik...

Sakladığın sevinişlerin, kayboluyor gösterdikçe yitirişin,
Olgun duruşundan değilse niye böyle dağılışın?
Kordun, hissetmezler de alevini; nasıl yanıışın?
Ya tek ya hiç değil, adım adım yokluk...

S
A
N
F
R
A
N
C
I
S
C
O

Fotosentez

Raf

10

Kasım-Aralık

Meçhul Kadına Mektup

Buğra Akbağ

Sevgili İdil.

Eskiden seni, başkalarına benzediğin ölçüde güzel bulurdum. Senden sonra başkalarını sana benzettiğim ölçüde güzel buluyorum. Kiminin burnunu, kiminin bakışını, kiminin gülüşünü, kiminin dudaklarını büzerek cık deyişini, kiminin ayaklarının uçlarını sürerek bana gelişini... Uzun zaman oldu, bana yüzlerce yıl geçmiş gibi geliyor, senin için aylar geçmiş olabilir. Evet, bitiyor -hatta bazen bitmesi de gerekiyor- ama bir şeyin doğru olması insanın canını yakmayacağı anlamına gelmiyor. Sen gittiğinden beri içim çok acıyor. Evet, bitti, en doğrusu da buydu, olmuyordu, olmazdık da... Ama yine de elim masanın üstünde sana hiç yollanmayacak mektuplar yazmak için boş kâğıtlar arıyor. Seni özledim. Daha doğrusu bu özlemek de değil, ben senin yokluğunu hissediyorum. Özlemek bir beklenti ifadesi, sanki geri dönecekmişsin gibi çaresiz bir beklenti. Bense her geçen gün yokluğunu biraz daha fazla hissediyorum. Bu daha çok pişmanlıkla ilişkili.

Bende bulamadığın şeyleri başkasında bulduğuna dair bazı söylentiler duydum. Kısa kaç arkadaşlarının canımı acıtmak için yaydığı söylentiler olduğunu düşünerek avutuyorum kendimi. Belki haklısındır da, benimle yıllardır bir karış yol katedemedin -ilişkinin en başlarında karşılıksız bir çek gibi ortaya söylenmiş "Evlen benimle." sözünü saymazsak- benden herhangi ciddi bir adım da göremedin. Sürekli "Zaten aynı evde yaşıyoruz, birlikte bir hayatı paylaşıyoruz, daha ne istiyorsun ki benden?" diye yakınlıkla bertaraf ettiğimi sandığım evlilik atakların bende bulamayacak olduğun bazı şeyleri örtbas etme çabasından başka bir şey değildi. Ben o adam

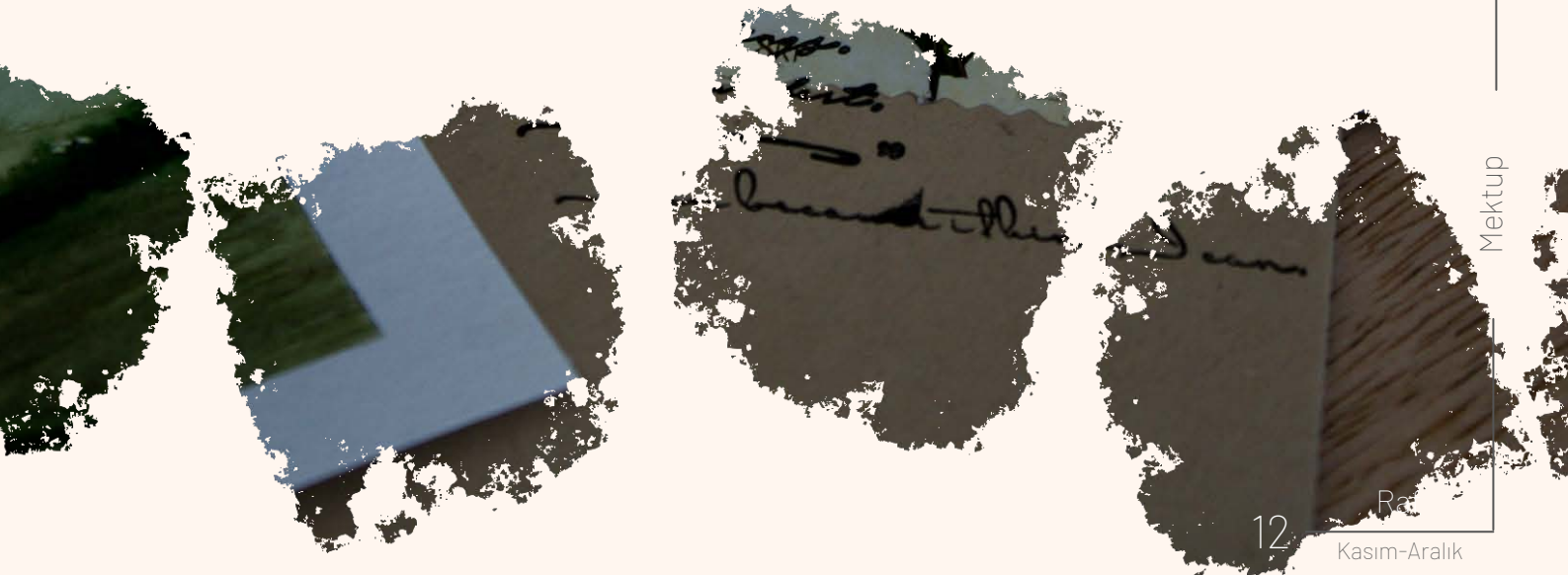
Meçhul Kadına Mektup

değildim, hiç olmadım da. En başından beri senin evlilik hayallerini süsleyebilecek fakat o hayalleri hiçbir zaman gerçeğe dönüştüremeyecek biriydim. Bunun nedeni en son kavgamızda dediğin gibi sadece korkak olduğum için değildi. Bende sahte bir gebeliğin bitmek bilmez varoluşsal sancıları var. Kendimi ne sana ne bir şehre ne de bu dünyaya ait hissediyorum. Bende deplasman fobisi var. Örnekleri yine futbol üzerinden veriyorum özür dilerim. Hâlbuki hiç bir zaman o kadar da fanatik olmadım, bende aidiyet yetmezliği var. Bir kadına ait olma fikri hep biraz sorunlu gelmişti bana. Hayatta hayalini kurduğun kadını bulma ihtimalin nedir ki. Şimdi ise kaybettiğim kadının hayaliyle aynı evde yaşıyorum. Bak hayat beni bile değiştirdi demek ki.

Zamanında senin hayatını etkileyebilecek kadar ciddi sözler söylemiş olabilirim, beni affet. Değil senin, kimsenin kaderi olabilecek bir adam değilim ben. Olabilmeyi çok isterdim, en çok senin, hatta bir tek senin... Kadere inanmıyor olduğum gerçeğini bir kenara bırakacak olursak, kaderin benim gibi mevsiminden önce dalından kuruyarak düşmüş ve tamamen rüzgârın insafına kalarak bir oraya bir buraya sürüklenen bir yaprağa birinin kaderini bağlayacak kadar büyük bir hata işleyeceğini sanmıyorum. Yani beni hak edecek kadar büyük ne kabahat işlemiş olabilirsin ki değil mi?

Yine kendi kibrinde boğulan birine yakışmayacak kadar kendime acımaya başladım. Kim bilir belki seni bir kez olsun görmek için kendime acındırma çabasıdır bu. Sanki son bir defa daha görsem her şey güzel olacakmış gibi. Bir yanım seni mutlu görmeyi, bensiz de yoluna devam ettiğini görerek avunmayı istiyor; diğer yanım ise seni gözyaşları içerisinde mutsuz bir hâlde hâlâ unutulmadığımı görmeyi istiyor. Unutulmak hayatın bir insana verebileceği en büyük ceza...

Bu kaçınıcı gece yarısı sancısı, bu kaçınıcı gönderilmeyecek mektup oldu bilmiyorum. Keşke bir roman karakteri olsaydım, keşke Nadya Ivanova adında bir hizmetçim olsaydı da sana göndermek için yazdığımı sandığı bu mektubu benden habersiz sana getirseydi. Bir yanlılık eseri eline geçen mektup seni bedbaht edip akşamüstü doğrudan benim kapıma getirseydi. Ve bu rastlantı sonucu yüz yüze gelip bu mektupta yazdıklarımın daha fazlasını sana söyleyebilseydim. Beni affetmeni, bir daha hiç bir araya gelmeyecek olduğumuzu bildiğimi fakat kimsenin senin gibi olmadığını, seni bir kez olsun görmek için kaç akşam sokağında yürümek için bahaneler uydurduğumu, sensiz arafta kalmış bir ruh gibi oradan oraya sürüklendiğimi söyleyebilseydim.

Bisikletler ve Kanallar Şehri Amsterdam

Süveyda Güleç

Amsterdam, kalbimi çalan şehir, her köşesi ayrı bir hikâye fısıldıyor kulaklarıma. Rengârenk evleri, göz alıcı kanalları, tarihle iç içe sokaklarıyla Avrupa'nın özgür ruhlu asi çocuğu. Trenden indiğimde kendimi şehrin orta yerinde buluyorum. Tarihî tren garı tüm ihtişamıyla karşılıyor beni. Biraz sonra hafif bir yağmur başlıyor ancak kimsenin umurunda olmuyor. Bisikletiyle kırmızı ışıktaki bekleyenlerin oluşturduğu uzun kuyruk sağımda, mavili kırmızılı grili evler solumda kalıyor. Arnavut kaldırımli dar sokaklar kanalların kıvrımları boyunca kesişiyor. Suyun akışını takip eden sıra sıra evlerin cepheleri, yavaş yavaş yeşilden sarıya dönen ağaçların yapraklarında bir ressamın sonbahar paletindeki renkleri tüm şehri ele geçirmiş buluyorum. Her evin kendine has mimarisi, pencerelerindeki çiçekler, kapı önlerindeki bisikletler selamlıyor beni. Bazen bir pencereden sızan piyano melodisi, bazen bir köprüden geçen bisiklet ziline sesi kulaklarıma doluyor. Siyah-beyaz filmimi kamerama yerleştirip bu eşsiz şehri fotoğraflamaya başlıyorum.

Yağmur damlalarının su yüzeyinde oluşturduğu halkalar, şehrin müziğine eşlik etmeye devam ediyor. Küçük kafelerden yükselen kahve kokusu, hafif ıslanmış taş döşemelerden gelen toprak kokusuyla birleşiyor. Yağmur, Amsterdam'ın eskiyen yüzeylerine, yosun tutmuş duvarlarına hayat veriyor. Sanat galerileri, antikacı dükkânları, ikinci elciler, tasarım butikleri başka şehirlerde rastlaması güç bir çeşitlilik sunuyor. Van Gogh'un yürüdüğü caddeler onun ruhunun esintisini barındırıyor âdeta. Amsterdam'ın sanata ilham olan yanı, bu sokaklarda kendini gösteriyor; her sanat eseri, her vitrin düzenlemesi birer hikâye anlatıyor.

Bisikletler ve Kanallar Şehri Amsterdam

Karanlık çökmeye başladığında restoranlar, lokantalar ve barlar canlı ışıkları ve sıcak atmosferleri ile insanları içine çekmeye başlıyor. Hareketli Leidseplein veya Rembrandtplein Meydanları, yerlilerin ve turistlerin buluşma noktası. Burada, Amsterdam'ın gençleri ve her daim genç kalanları, canlı müzikler eşliğinde neşeye dans ediyor, yiyor, içiyor, eğleniyor, şarkı söylüyorlar. Gece olunca, Amsterdam başka bir yüze bürünüyor. Canlılık hiç dinmiyor; sokaklar, meydanlar, kafeler ve barlar şehrin enerjisiyle dolup taşıyor. Jazz kulüplerinin sıcak melodileri, gece kulüplerinden yükselen elektronik müzik ritimleri, sokak sanatçılarının serenatları şehrin dokusuna işliyor.

Gece geç saatlere kadar süren bir keşif sonrası, şehrin sessizleştiği nadir anlarda, Amsterdam'la baş başa kalıyorum. Göz alıcı gün ışığının yerini, sokak lambalarının hafif titrek ışığı alıyor. Kanallar artık daha sakin, suyun üzerinde yansıyan ışıklar, sanki yıldızları yeryüzüne taşımış gibi. Bu huzur dolu anlarda, şehir âdeta nefes alıyor ve ben de yavaş yavaş yükselen dolunayın altında, Amsterdam'ın sihirli bir dünya olduğuna ikna oluyorum. Her şey tam da olması gerektiği gibi... Bisikletlilerin azalan sesleri, perdeleri yarı açık camlardan dışarı sızan loş ışıklar, kanal kenarında bir bankta oturmuş biralarını yudumlayarak sohbet eden arkadaşlar ve tek başıma sessiz gecede ilerleyen ben...

Sessiz sokaklarda yankılanan adımlarım, beni yüzyıllar öncesine, bu eski evlerin, köprülerin ve kanalların hikâyelerine götürüyor. Burada her taşın, her tuğlanın ayrı bir öyküsü var ve gece sessizliğinde bu öyküler kendini daha bir hissettiriyor. Amsterdam'ın zengin tarihini düşünüyorum; ticaret şehri olarak yükselişi, Altın Çağı, dünya üzerindeki kültürel ve sanatsal etkisi... Tüm bunlar, şimdiki özgürlükçü ve hoşgörülü yapısının temellerini oluşturuyor.

Kanallar boyunca uzanan sıra sıra evler, kendi iç dünyalarını saklıyor, yüzlerce yıllık sırlarını modern zamanın sakinleriyle paylaşıyor. Her biri farklı bir dönemden kalma bu evler, şehrin hem geçmişiyile hem de bugünüyle olan bağıını simgeliyor.

Sonunda, Amsterdam'dan ayrılmak zorunda kaldığımda, arkamda bıraktığım şehirden yanımda getirdiklerimden çok daha fazlasını götürüyorum. Burada geçirdiğim zaman, sadece fotoğraflardan veya hikâyelerden ibaret değil, içimde taşıdığım bir parça hâline geliyor. Amsterdam'ın sokaklarından, köprülerinden, kanallarından aldığım her nefes, kalbimde sonsuza kadar yaşayacak bir iz bırakıyor. Şehir, hem bir özlem hem de dönüp dolaşıp tekrar buluşacağımız bir dost gibi hayatımda yer alıyor. Amsterdam'la vedalaşırken, bu özgür ruhlu şehrin, her daim yeniden keşfedilmeyi bekleyen bir hazine olduğunu düşünüyorum. Ve biliyorum ki her dönüşümde beni yeni sırlarla, yeni hikâyelerle karşılayacak.

Podcast: Büyüme Sancıları

Aybike Ulubaş

Merhaba sevgili Raf Dergi'nin podcast dinlemeyi seven okuyucuları,

Size çok samimi bir kanal ile geldim. "Büyüme Sancıları Podcast" Fatma Ege Öksüz'ün kanalı. Kendisi 29 yaşında ve Balıkesir'de yaşıyor ve bir fizyoterapist.

Kanalı tamamen tesadüfi keşfettim ve her yeni kanala yaptığım gibi kendisine birkaç bölüm hakkı verdim, yani birkaç bölüm dinleyip ondan sonra bir yargıya varmaya karar verdim. Fakat Fatma konuşmaya girdiği ilk andan dikkatimi çekti. En büyük sebep olarak sizlere naif konuşma tarzını sunabilirim. Gerçekten çok sakin, kibar, samimi bir anlatım tarzına sahip.

Bölümlerinde çoğunlukla izlediği dizilerden ve filmlerden bahsediyor. Etkilendiği sahneleri veya olayları anlatmakla kalmayıp neden bunların kendisini etkilediğini de bize söylüyor. Ayrıca geçmişine dair olayları da bizlere anlatıyor. Bölümlerinde sık sık genç yaştaki Fatma ile karşılaşıyoruz. O zamanlardaki kendisinden ve bugünkü kendisinden parçalarla geliyor karşımıza.

Sanırım beni en etkileyen bölüm "Aşk gerçek mi? Sonsuza dek mutlu mu yaşadılar?" isimli bölümdü. Fatma şu anki eşiyle ilişkisine genç bir yaşta başlamış ve emekle işlemişler. Bize de bu süreci anlatıyor. Ve yine izlediği filmlerden bahsederek bölümü âdeta daha da çeşitlendiriyor. Bu bölümün beni etkilemesinin en önemli sebebi bence aşka dair bilmediğim bir yönü anlatmasıydı. Uzun süreli yaşanan bir ilişkinin inişleri ve çıkışlarını, atlattıkları zorlukları dinlemek benim için yepyeni bir dünyaydı âdeta. Farklı düşündüğüm birkaç yer oldu ve bu bana aşkın aslında ne denli kişisel bir bakış açısına sahip olabileceğini gösterdi. Tabii en etkili sebebin bunların anlatım biçimi olduğunu es geçmemek gerek.

Büyüme Sancıları Podcast'in beni derinden sarsan bir başka hadisesi ise, Fatma'nın kendine ait bir mikrofonu olmadığını söylemesiydi. Ödünç aldığı mikrofon ile bölüm çekerek bugünlere kadar gelmiş. Bir şeyi severek yapmak bu olmalı. Uğruna verilen çaba, azim ve uğraşın ürünü ne denli etkilediğini fark ettim. Umarım Büyüme Sancıları her geçen gün daha çok dinleyiciye ve kitleye ulaşır.

Keyifli dinlemeler.

CUMHURİYETİMİZİN 100. YILI KUTLU OLSUN!

*"Ey yükselen yeni nesil,
istikbal sizindir. Cumhuriyeti biz
kurduk, O'nu yükseltecek ve
sürdüreceğ sizlersiniz."*

K. Atatürk

Kendini Arayan Adam

Buğra Akbağ

Şehirlere çıkıyorum. Pis kokulu, kirli, ıslak, soğuk...

En çok da karanlık olan şehirlere.

Kendimi arıyorum köşe bucak;

Bir gözü kör kuyruksuz kedilerin yanında;

Hayat kadınlarının ağızlarından öptüğü duvarların ardında;

Köşebaşlarında haraç kesen piçlerin dibinde;

Sarhoşların, ayyaşların tekme tokat kovulduğu meyhanelerin önünde arıyorum.

Harflerinin bir ikisi sönmüş uğursuz taksi duraklarından birine dalıp

Soruyorum bir adres gibi kendimi,

Karşının aksisi çıkıyor taksici, uykulu açgözlülüğünden anlıyorum.

Sokaklara çıkıyorum, yolda ateş soran itin uğursuzun birine soruyorum bir saat gibi kendimi.

Sigara kullanmamış olmama içerlemiş olacak ki yüzüme bile bakmadan voltasını alıp kaçak tütün kokulu sarma sigarasını cebine atıyor.

Sahi ben bu kaçak tütün kokusunu nereden biliyorum?

Yüzü façalı olduğu için kendini korkutucu zanneden bir bar fedaisinin yanına yanaşıyorum.

Daha beni dinlemeden ittiriyor bir parmağı eksik eliyle.

Parmaksız eli yüzünden daha korkutucu geliyor bana, tökezliyorum.

Kendine dost tutmuş diye bahsedilen evli erkek dedikodusundaki pek de dost yüzlü olmayan, olduğundan yaşlı gösteren, bir yığın makyajın ardında bile yorgun gözleri belli olan, bir konsomatrisle karşılaşıyorum.

Daha kendimi sormaya fırsat bulmadan "Orospu değilim lan ben." diye sallıyor sustalısını bana.

Kendimi anlatmaya çalışmadan demir alıyorum yanından.

Ben kendimi ararken elin hiç tanımadığım "orospu değilim lan ben"ine nasıl anlatayım kendimi.

Yanımda aniden bir çöp arabası duruyor, pis bıyıklı bir çöpçü, çay demlerini, portakal kabuklarını, kirli bebek bezlerini döke saça atıyor arabaya çöpleri. Sonra günde 12 saat çalıştığı arabanın arkasında ilk defa bir şey midesini bulandırmış gibi ekşimiş bir suratla tükürüyor dışarı.

Bunu bana yapılmış bir hakaret sayıyorum.

Diyorum "Oh demek ki çok uzakta değilim, yaklaşıyorum."

Kentsel dönüşüm beklerken her bir depremde enkaz altında üçer beşer ölenler mahallesinden geçip

Her yağmurda evinin içinde boğulanlar deresinin dibine iniyorum. Havadaki karbonmonoksit oranı maaşını ay sonuna yetirmeleri ile ters orantılı hanelerin yoğun olduğu bir yerde yolumu kaybediyorum.

Sahi ben nereye gidiyorum?

Peşime bir kez olsun başları okşanmamışlıkları hırçınlıklarından belli olan sokak köpekleri takılıyor. Bir ikisi hırlasa da karşılıklı olarak birbirimizden korktuğumuzu hepimiz biliyoruz.

Bir ağız dolusu sövüp yoluma bakıyorum. Bu kararım bir konsensüs kabul ediliyor ve hepimiz kendi yolumuza gidiyoruz.

Sahi benim yolum neresi?

Keşke köpeklere sorsaydım diye hayıflanıyorum. Onlar ki bu sokakları karış karış havlamıştır. İllaki almişlardır kim olduğumun kokusunu.

Biraz ileride cami önündeki banklarda yatan evsizleri görüyorum.

Allah'ın evi değil miydi burası diye bir düşünce alıyor; neden içeride değil de kapı önünde yatıyorlar. Demek ki Allah bugün evde yok deyip ses etmeden, tek tük gördükleri rüyalarını bölmeden, parmak ucumda geçiyorum yanlarından.

Ev yapımı boğma rakı yapıp satan, rakısı yaptığı tıraşlardan daha iyi olan, vitrininde değil mahalleye ülkeye uğramamış Hollywood aktörlerinin resmi olan Kardeşler Kuaför yazılı berberin önünden geçerken duruyorum. Hâlbuki bu isim, içine üç beş tane -daha kimsenin bir kez bile eline dahi almadığı- sararmış korsan kitap koyulduğu için kıraathane sayılan bir kahvehanenin ismi olmalıydı diyorum.

Kahvehanenin demirbaşı hâline gelmiş, yetmişlerde, kahvehane taramalarından ve seksenlerde, postalların altında ezilerek yasaklı kitap yakma şenliklerinden sağ kurtulmuş olan kitaplara saygım artıyor. Sendika sarısı kapaklarında, apolitik kara alın yazısı renginde kocaman Teksas Tommiks yazısı gözümün önüne geliyor.

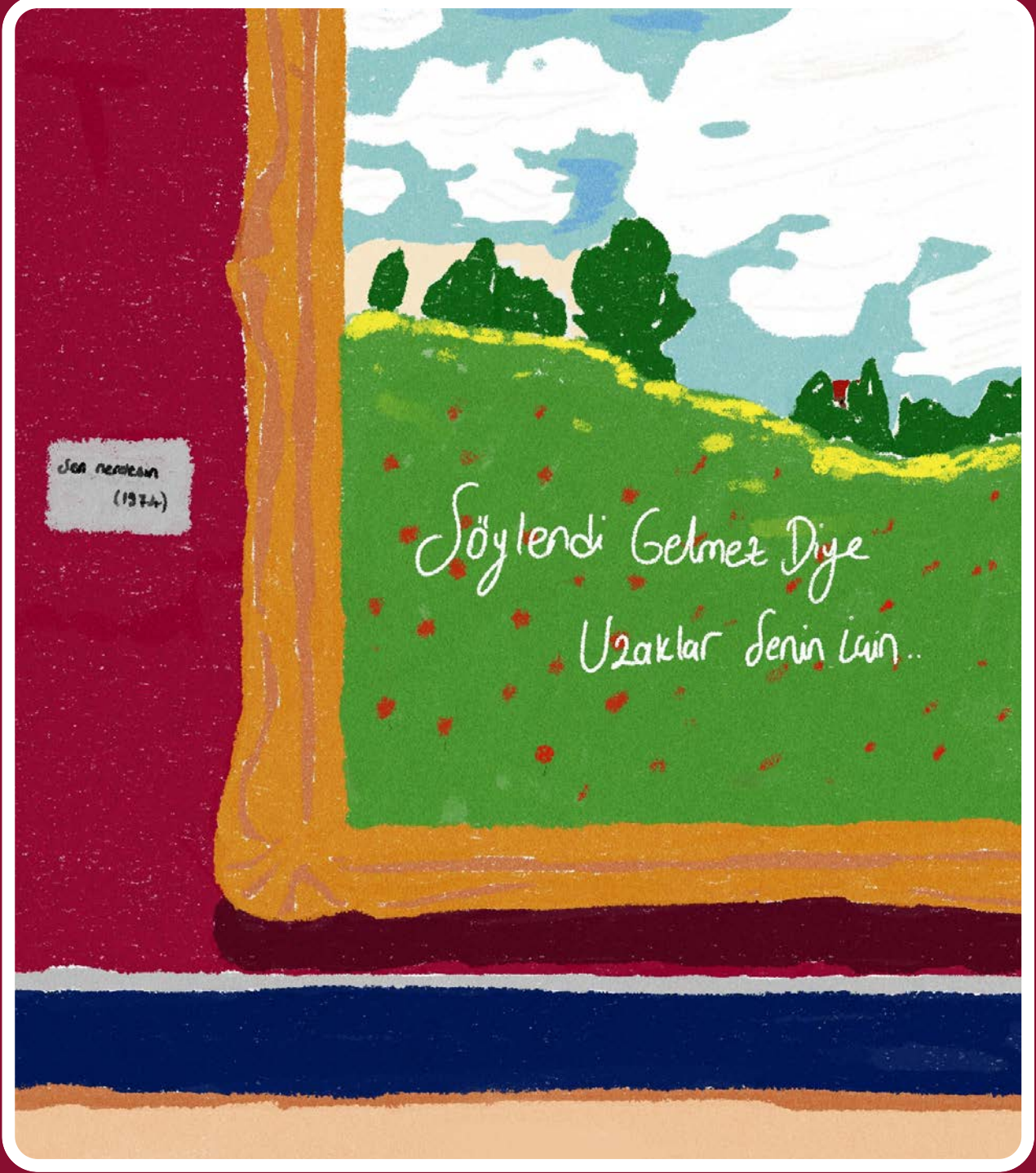
Yeterince soluklandığımı düşünüp mahalle halkının birini kazıkçı, diğerini çürükçü diye adlandırdığı Şentürk Bakkaliyesi ve vitrini mavi muşamba kaplı Toros Manavı'nı geçip tüm yolunu kaybedenler gibi istemsizce sağa sapıyorum. Kapısında yitik bir ülke ismi gibi kocaman kabristan yazan yöre mezarlığının içinden geçiyorum. Ailelerinin kendilerini bir gösteriş aracı olarak kullandığından habersiz burada yatan kabristan ülkesi sakinleri acaba bu hepsi birbirinden şatafatlı mermerlere işlenmiş koca koca puntolarda isimleri yazılı mezar taşlarını görseler ne düşünürlerdi? Mezarlığın içinden yürürken buradaki ağaçların daha gür olduğunu fark ediyorum. Hayırsız mirasyedilerin timsah gözyaşları bol azotlu demek ki diye yarım ağız gülümsüyorum. Mezarlıktan çıkıp kış aylarında soba dumanları yüzünden hep gri yağın karlarda kayan çocukların çok leğen eksilttiği yokuştan aşağı iniyorum.

Belediye kanalizasyon yapmadığı için kendi başlı başına bir lağıma dönüşmüş, foseptik kokan gecekonduyanın yanından geçerken Fransızların şemsiyeyi icat etmesine, nedenini açıkladığı sırada gevrek gevrek gülen tarih hocam Şemsi Bey aklıma geliyor. Şemsettin isminin daha kolay okunanı diye mi yoksa kulağa daha güzel gelen hâli olduğunu düşünerek mi koymuşlardı bu ismi hiçbir fikrim yok. Lise anılarım da aklıma geldiğine göre epeyce yaklaşmıştım. Birazdan, solaklığımı bana okulda ısrarla sağ elle yazdırarak engelleyeceğini sanan ilkokul öğretmenim -ateşi bol olsun- Semiha Hanım'a inat ev ödevlerimin hepsini sol elle yapan, dünya tarihinin değilse bile, okul tarihinin ilk Spartaküs'ü olarak göğsümde okul adı işlemeli gri hırkamla ve uykulu gözlerle okula gittiğimin anısı çıkagelir.

Arzın merkezine gitmek için sönmüş yanardağın içine giren o roman kahramanları gibi ben de kimliğimin merkezine yola çıkmıştım. Anıları geride bırakıp son bir umut herkesin adının geniş uçsuz bucaksız caddelere, koca koca binalara verildiği yere geldim. Işıklı, ışsız, yıldızlı ya da aynalı harflerle yazılmış tabelalarda aradım kendimi. Hiçbir yerde yoktum. İsmimin tabelada yer alması için insanın bir kahramanlık yapması mı gerekli diye düşündüm. Bildiğim kadarıyla ne doğduğumda çiğ et yiyip kımız içmiştim ne de çocukluğumda bir boğayla güreşmiştim. Bu iş yaş kendimi bulamayacağım diye düşünürken uzakta bir sokak tabelası gözüme çarptı. Demek ki ben de kendince bir kahraman sayılırdım. Bir ülkeyi değilse bile pekâlâ nahiyeyi düşman işgalinden kurtarmış olmalıydım. Sokak tabelasına yaklaştıkça adımları gördüm. Gözlerim parladı. Demek bunca yol boşa değildi. Kimsenin beni çağırmadığı bu yolda kendimin peşine düşmüştüm. Bonapart'ın Zafer Takı'nın altından geçtiği gibi gururlu ve başım dik yürüyerek yaklaştım yanıp sönen sokak lambasının altındaki tabelama. Artık ben kimdim öğrenecektim. Belki üç şeritli cadde değildim ama pekâlâ buraların en önemli, en işlek sokağı olabilirdim ben de. Gözlerimi kısarak okudum: Timur Çıkmazı...

Karikatüristik

Zeynep Sude Alataş

“Doğu Ekspresi’nde Cinayet”

Seleme Bilgili

“Benim bir avantajım var. Dünyayı sadece olması gerektiği gibi görürüm. Öyle olmadığında tüm kusurlar gözüme batar. Hayat benim için neredeyse bir eziyettir. Ama bir suçlu ararken çok işime yarar.”

-Hercule Poirot

Eminim ki bu incelemeyi okuyan herkes duymuştur Agatha Christie’yi bir yerlerden. Hatta kitabını okumuştur belki, hayranı da olabilir kendisinin. Ben ne kitabını okumuştum kendisinin ne de karakterlerini biliyordum. Yalnızca Pera Palace Otel’e olan ilgimden dolayı orada yazmış olduğu iddia edilen kitabından haberdardım: Doğu Ekspresi’nde Cinayet. Geçenlerde filminin olduğunu görünce dikkatimi çekti ve izlemek istedim. Festival filmleri ve kurgu diziler arasında yeni bir seçenek gibi geldi gözüme.

Filmde beni en çok heyecanlandıran şeylerden biri filmin içinde İstanbul sahneleri olduğunu bilmektir. Çok da özlemişken, nasıl gösterildiğini merak etmiştim. İstanbul manzaralarını çok görmesek de Agatha’nın bizim buraları sevdiği belli. En azından İstanbul sarı bir efekt ile Arap ülkesi gibi sunulmamış. Film Kudüs’te ağlama duvarı önünde tam fıkralardaki gibi bir haham, bir papaz ve bir imamın şüpheli görüldüğu hırsızlık olayıyla başlıyor. Onların karıştığı bu vakayı çözmekle görevli dedektif -aynı zamanda Agatha’nın meşhur karakteri olduğunu öğrendiğim- Hercule Poirot’dan başkası değil. Kudüs’te çözdüğu bu davadan sonra İstanbul’a geçip biraz tatil yapmaya ihtiyaç duyuyor Poirot.

“Doğu Ekspresi’nde Cinayet”

Vapura binmeden önce yanına gelen görevli ile ettiği sohbet sırasında şöyle söylüyor: “Bir şey ya doğrudur ya yanlıştır. İkisinin arası yoktur.” Bu cümlesi aklımızda bulunsun, bizim için önemli. Sohbet sona erdikten sonra vapura binerek İstanbul yolculuğuna başlıyor. Şehre indiğinde ise yaptığı pideleri âdeta sanat eseri olan Muhammed isimli fırıncı bir dostunun yanına gidiyor. Orada samimi bir dostuyla karşılaşmışken yanlarına İngiliz Konsolosluğu’ndan biri haber getiriyor. Bir vakayı çözmesi için tatil planını iptal edip derhâl yola çıkması gerektiğini öğreniyor. Bunun için de az önce karşılaştığı ve Doğu Ekspresi adlı trenin sahibinin yeğeni olan arkadaşından kendisi için trende bir yer ayırmasını istiyor. Böylece Doğu Ekspresi maceramız da başlıyor.

İçinde birbirinden önemli şahsiyetlerin yolculuk ettiği bu trende Poirot en azından yolculuğu sakın geçirmek isteyerek kitabıyla huzurlu vakit geçiriyor. Maalesef bu huzuru uzun sürmüyor ve onu bölecek kar kütleleri dağlardan raylara doğru gelerek treni raydan çıkarıyor. Kaza sonrası herkesin iyi olup olmadığını kontrol eden kondüktör bir odadan ses alamamasıyla şüpheleniyor ve işte o gece işlenen cinayet bu şekilde ortaya çıkıyor. Hareket etmek için sonraki duraktakilerin yardıma gelmelerini bekleyen bir trende, aralarında bir katille beklemek zorunda kalan yolcular varken onları bu durumdan tabii ki Poirot’nun kurtarması bekleniyor. Böylece trendeki her bir yolcuyla görüşme ve ipuçlarını toplama serüveni de başlıyor.

Olayın suçlusu bulunana kadar siz de merakla ipuçlarını bulmaya çalışıp çok emin olduğunuz tahminler yürütüyorsunuz elbette. Fakat bana güvenin tahminlerinizin hepsinde yanılıyorsunuz. Filmin en tatlı noktası ise sizinle beraber Poirot’nun da bir konuda yanılmış olması bence. Poirot’nun en başta bahsettiği “Bir şey ya doğrudur ya da yanlıştır, ikisinin arası yoktur” fikri, bu cinayetle beraber değişiyor. “Doğru ve yanlışın arası yoktu. Ama artık siz varsınız. Karar veremiyorum.” Diyerek çok iyi bildiği bir şeyin yanlış olduğunu fark ediyor. Nasıl çözümlendiği ve bunu ne üzerine söylediği siz okurların filmi izlemesi ile anlayacağınız nokta tabii ki. Sonuç olarak ben filmi sevdim, eğer size ağır gelecek bir film izlemek veya yeni bir diziyeye başlamak için çok yorgunsanız bence bu zengin oyuncu kadrosu ve senaryo sizin için iyi bir seçenek olacaktır. 2017’de vizyona giren filmin yönetmen koltuğunda aynı zamanda filmin başrolü Hercule Poirot’a da hayat veren Kenneth Branagh oturuyor. Yalnızca küçük bir uyarıda bulunmak istiyorum. Eğer tam bir polisiye tutkunuyunuz ve Conan Doyle, Dan Brown gibi yazarları okuyorsanız bu film size biraz hafif gelebilir. Yine de keyif alacağınıza eminim. Şimdiden iyi seyirler.

Dâhil Olunamayan Kareler

Sevinç Beysun Sağar

Camımın dışındaki kelebek, acaba ona kıyasla yıllarca fazla yaşadığımızı bilse, bunca çabalar mıydı gördüğü her ışığın peşinden gitmek için?

Peki ben, hayatımın ne kadar süreceğini tam kavrayabilseydim, bunca çabalar mıydım gördüğüm tüm ışıkların peşinden gitmek için?

İçimde bir yerlerde, geçmişte olduğum insanları arıyorum. Okuduğum kitaplardaki tüm karakterler, karşımdan geçip giden bir trenin içindeler sanki. Neler yaşamışlardı, ben ne kadarına şahitlik etmişim, hiç bilmiyorum şimdi. Neden hayatlarına dâhil olmuşum, neden var olmuşlardı, kimler hangi hayat mücadelelerinden sonra yazmıştı bu karakterleri, hepsi kocaman bir muamma.

İzlediğim tüm filmler, Pulp Fiction'ın giriş sahnesi ile gelişme bölümü kadar apayrı sanki, bir o kadar da içimdeki varlığını yeni yeni hissettiğim bir ağacın dallarına su yürüterek birleşiyorlar sanki.

Bugün düşündüm, baktıkça hâline acıyıp üzüldüğüm düşmüş bir çocuk var içimde. Korkmuş, titreyen, yorgun, tedirgin, gergin, ağlamaklı... Çok normal geliyordu bu hâli. Aklıma hiç, elinden tutup kaldırmak gelmemiş. O kadar normaldi ki öyle olması, titremesi, kalbinin çarpınırcasına hızlı hızlı atışı, kuklacısı iplerini sabitlemiş gibi ellerini dahi hareket ettirememesi, jilet yutmuş gibi bir boğaz acısı...

Tutup kaldırmak, hiç aklıma gelmemiş. Yerden güç alıp kendini ayağa kaldırabileceğini hiç düşünmemiş. Ne o kendine yardım edebilmiş, ne de ben. Biraz hatırlamak gerekti, boğazının alev almışçasına yandığı başka anlar vardı, sokaklarda koşuyordu önünde polis arabası, arkasında ambulans. Her bir zerresi titriyordu o zamanlarda da, hatırladı, zordu ama bitirmişti yolu, çıkmıştı o kürsüye. Çıkamadığı da olmuştu, onu da hatırladı, çıkamadığı zamanlarda güçlendirmişti onu. Tıpkı trendeki kitap karakterleri gibi, o zaman da etrafındaki insanlar bir görünüp bir kaybolmuştu. Fark etti birden, herkes bir görünüp bir kayboluyordu. Kendisi de görünüyordu ve kaybolacaktı. Dertlerine baktı, kaybolacaklardı.

Tekrar hatırladı, gergindi, tedirgindi, umutları bitmişti, sonra bir anda adını duydu, kendini elinde bir bayrağı sallarken bulmuştu, sonra yanında bir sürü insan, kocaman sarılışlar, bir sürü gülüş, bir sürü gerçekleşmiş düş... Kilometrelerce uzakta paylaşılan bu mutluluk, gergin, yorgun, tedirgin, sıkıntılı anların sonucuydu.

Düşmüştü içimdeki küçük çocuk, bir köşeye sinmişti. Umarım unutmazsın bunları küçüğüm. Kalk yerden, kendine yardım et, var gücünle it o zemini. Işıkların yeniden yansın, dolu dolu gülümsemek neydi hatırla, korkmamak, korktuğunda korkunu da yanına alıp yürümeye devam etmek nasıldı, hatırla. Unutma, gün sonunda bir kelebeğe dönüşeceksin, ne kadar yaşarsan yaşa o gün geldiğinde gözüne az görünecek nefes aldığın süre. Ve kalbin atmaya bıraktığında, muhtemelen bugün bu kadar seni köşeye sıkıştıran şeyleri hatırlamıyor olacaksın. Neye ne kadar değer verileceğini öğren küçüğüm. Bu da hem senin kulağına hem de benim kulağıma küpe olsun. İnci küpeli kız gibi, bir kere taktın mı bir daha hiç çıkarma bu küpeleri.

Napolyon'un Taç Giyme Töreni -Le Sacre de Napoléon-

Müzedede, adımımı büyük ve etkileyici salonlara doğru attığımda, yoğun bir kalabalığın arasından sıyrılarak karşıma çıkan "The Coronation of Napoleon" tablosu, ilk bakışta soluğumu kesiyor. Tarihin en önemli anlarından birini, muazzam bir ölçekte ve olağanüstü bir detayla görmek, sanki o ana tanıklık ediyormuşçasına etkileyici bir deneyim sunuyor.

Jacques-Louis David, Fransız devriminin ve Napolyon döneminin en önemli ressamlarından biridir. Klasik sanat anlayışı ve olağanüstü detaycılığıyla tanınır. David, bu tabloyu yaparken sadece tarihi bir anı değil, aynı zamanda o dönemin politik ve toplumsal atmosferini de yansıtmıştır.

Tabloda, 2 Aralık 1804'te Notre-Dame Katedrali'nde gerçekleşen taç giyme töreni tasvir edilir. Ancak David, sadece bir taç giyme anını değil, aynı zamanda Napolyon'un hükümranlığının doğuşunu, gücünü ve tüm Fransa üzerindeki etkisini de gözler önüne serer. Tablonun en dikkat çeken yönlerinden biri, Napolyon'un kendini taçlandırması ve ardından eşi Josephine'e taç giydirmesi anıdır. Bu, Napolyon'un kendi kaderini ve Fransa'nın kaderini kendi ellerinde tuttuğunu simgeler.

Tarihsel olarak, bu taç giyme anı, Napolyon'un Fransız devrimini kontrol altına almasının ve kendi imparatorluk dönemini başlatmasının sembolüdür. David, bu tabloyla sadece bir olayı değil, bir dönemin ruhunu da başarıyla yakalamıştır.

Sonuç olarak, "The Coronation of Napoleon" tablosu, hem sanatsal açıdan hem de tarihsel açıdan önemli bir eserdir. Bu tabloyu yakından incelemek, tarihin bu önemli anına tanıklık etmek kadar etkileyici bir deneyim sunar. David'in detaycılığı ve ustalığı, bu tabloyu sadece bir sanat eseri olarak değil, aynı zamanda bir tarih dersi olarak da değerli kılar.

Sen ve Birkaç Acının İzi

Elif Karagöz

Bu ıssız şehri gri bulutlar bürüdüğünde,
Günahkâr sokaklar arınırcasına yıkanırken yağmurla,
Kuytular inlediğinde gök gürültüsüyle,
Sen ol yanımda.
Tuvalindeki silüetim eşlik eder yorgunluklarına.
Uzat elini, ver yorgunluğunu bana.
Kabuk bağlasın yaraların sarıp sarmalayışımla.
Yaşamımla bağımı keserken dudaklarından dökülen kelimeler,
Hissettirir yaşamı, ağrılarımı ilaç öpüşlerin.
Sızayım yeniden kollarında, kaçır soğuğundan gecelerin.
Uyurken izle beni, tenimden silinmesin izlerin.
Sessizce eşlik ettiğimiz şarkıların nakaratları
Ve ardından gelen acılardan uzak sessiz gülüşler...
Sessizliğin haykırışı olan o masum öpüşler...
Bana okuduğun şiirler, kapısını aralar yüreğimin.
Gir içeri, bir ömür ağırlasın seni yüreğim.
Seninle var olan vakitler, sensiz vakitlerimi mahveder.
Sen gör beni,
Sen bil, acılarım geçer gider.
Her zerremi yakar yanağıma değen gözyaşların.
Yaşarınla beraber bırak acıların da aksın.
Ruhunun yara izlerinden kanlar değil aşk çağlasın.
Kelimelerin sustuğunda, konuşur bakışların.
Aklımı kaybettiren gözlerin, en acı destanlarını anlatsın.
Sarıl ve unut acıların izlerini.
Sarıl ve unuttur acılarımın izlerini.
Sarıl ki ruhlarımız beraber yansın.
Sımsıkı sarıl bu gece bana,
Unut biz hariç her şeyi.

Batı Yakasında Gün Batımı

Alperen Dil

Fotosentez

İçim Dışım Ayaz

Hızır İrfan Önder

Garibim, yapayalnızım
Ne bir dost uğrar ne bir mektup gelir bana...
Kendimi bağışlayamıyorum!
Otogarda unutulmuş eşya gibiyim!..

Ezik yanlarımı hiç sevmem
Herkesten saklarım kanayan yanlarımı.
Yaz bitti! İçim dışım ayaz!
Çocuğunu yitirmiş bir annenin kalbi gibiyim!..

Kimileri düşlerimi yağmalıyor, kimileri dünyayı
Yoksul ve yoksun yaşamaktan bıktım.
Ölümün kara sularına girdi ömrüm
Kırağı çalmış bir bahçe gibiyim!..

Artı

Deniz Sarıtop

Düşünmek istiyorum ilk'i ve son'u,
yaşamın hatırlı işlerini
ve sevmek için o bahaneyi...
Haftaları beklemenin
bir anlamı yok artık.
Gitmeli insan yeni bir seferde
yeniden doğmak için;
başka hayatlarda
kendine yeni bir hayat kurmak için.

Şiirhane

Aybike ve Süveyda'nın gözünden Louvre

Müzeye ilk bakış

"Louvre'u ilk gördüğümüz gece, sokak lambalarının ve duvarlardaki spot ışıklarının aydınlattığı müzenin bahçesinde bizden başka kimse yoktu. Tüm ihtişamı ile karşımızda duran Louvre, piramidi, sütunları, heykellerini her şeyden ve herkesten uzak inceleme fırsatımız oldu. Paris sokaklarında gece yarısı kendimizi Louvre'da bulmanın verdiği keyif ile büyülenmiştik." **Süveyda**

"Louvre Müzesi'ne gitmeden önce biraz araştırma yaptığımızda biletleri önceden almanın müzeye girişi hızlandığını öğrenmiştik. İçeri girdiğimizde bahçeden ucu gözüken klasik piramidin tam altında bulduk kendimizi. Başımızı yukarı kaldırdığımızda piramidin ardından gökyüzünü görüyorduk." **Aybike**

Adım adım Louvre

"Müze haritasını inceleyerek yolumuzu çizdik ve Rönesans ressamlarının tablolarının bulunduğu kattan başlamaya karar verdik. O kısma doğru ilerlerken İtalyan heykeltıraşların eserlerini inceledik. İnsan anatomisini öğrenip mermeri insanın tüm kaslarını ortaya çıkaracak şekilde oymuş bu ustaların eserlerini görebilmek bizi çok etkiledi." **Süveyda**

"Müze üç ayrı kanattan oluşuyor. Piramidin altında bulunduğunuz bölgeden müzenin 3 farklı kanadına da giriş mümkün: Sully, Richelieu ve Denon. Her birinde ayrı ayrı heykeller, tablolar, antik yapıtlar mevcut. Gezimizde ilk durağımız olan Denon kanadı, en ünlü tabloları ve heykelleri barındırıyor. Mona Lisa, Halka Yol Gösteren Özgürlük gibi birçok ünlü tablo burada bulunuyor. Daha sonraki durağımız olan Richelieu kanadında ise benim en ilgimi çeken kısım 'The Studio' kısmıydı. Burada birçok filmin çekildiğini duymuştum." **Aybike**

En çok etkilendiğin tablo

"Beni en çok etkileyen tablo 'Halka Yol Gösteren Özgürlük' tablosu oldu. Küçükken tarih hakkında pek fazla bilgimin bulunmadığı dönemlerde Coldplay'in 'Viva la Vida' isimli albümünün kapağında görmüştüm bu tabloyu. Onu Louvre'da bulmak bir hayalin gerçekleştiği andı. Müzenin en ilgi çekici tablosu olan Mona Lisa'nın önü ise her daim çok kalabalık. Onu korumaya alma adına hem camlarla çevirmişler hem de etrafına kırmızı bantlar çekmişler. Bir de kalabalık eklenince tabloyu yaklaşık 10-20 metre uzaktan görmek zorunda kaldık. Yine de her şeye rağmen Mona Lisa'yı da dünya gözüyle görmek bana yetti de arttı bile." **Aybike**

"Mona Lisa ile aynı odada bulunan Paolo Veronese'nin 'Kana'da Düğün' adlı eseri beni en çok etkileyen tablolardan biri oldu. Tablo tüm duvarı kaplayacak kadar büyüktü. İsa'nın suyu şaraba dönüştürdüğü düğünü ölümsüzleştiren tabloda, ressam her detayla incelikle uğraşmış." **Süveyda**

Louvre hakkında

"Kafanızı nereye çevirseniz orada çok bilindik ve çok etkileyici bir tablo ile karşılaştığınız bu önemli müze beni daha gitmeden önce gördüğüm fotoğrafları, okuduğum yazıları ile etkilemeye çoktan başlamıştı. Sanatın her türüne âşık olan bir insan olarak yaşadığım en güzel deneyimlerden biriydi. Müzede uzun bir süre kaldık ve geçirdiğimiz her dakika ayrı etkileyiciydi. Gelecek Paris seyahatimde de uğrayacağım bir durak olacak." **Aybike**

"Louvre deneyimi beni zamanda yolculuk yapmış, birçok tarihi olaya şahitlik etmiş, geçmişin izlerini bugüne taşımış gibi hissettirdi. Müzenin taşıdığı sayısız önemli eserin dışında o uzun koridorların, metrelerce yüksek tavanlı odaların içinde yankılanan kendi sesine de kulak veriyor insan. Paris'in geçmişe açılan kapısı Louvre. Tekrar görüşmek üzere." **Süveyda**

Edebiyat Kùltür Sanat
raf

iletisim@rafdergi.com

raf_dergi

raf.dergi

rafdergi.com